

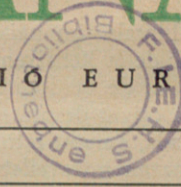
VEU CATALANA

L LIBERTAT · JUSTICIA SOCIAL · FEDERACIÓ EUROPEA

Any I

Mèxic, D. F., 15 de desembre del 1958

Núm. 6

L'Església i la classe obrera

FA VINT-I-CINC ANYS que l'antecessor del papa que acaba de desaparèixer deia que el gran escàndol del segle XX era que l'Església hagués perdut la classe obrera. Si ens proposéssim fer un balanç socio-lògic del catolicisme, hauríem d'admetre que a un quart de segle de distància, la frase conserva una aguda actualitat. Els signes de desecianització són abundants en països de tradició catòlica. El desafecte religiós s'ha aguditzat i aquest ha pres un caràcter encara més viu a l'Espanya actual on vint anys de «Frente de Juventudes» i de cateisme obligatori han abocat a una de les decepcions més grosses de conseqüències que podia emportar-se l'alt clergat. «En España — escriu la revista *Ecclesia*, òrgan de l'episcopat, tenemos planteado un grave problema con nuestros jóvenes trabajadores que cada día dejan la escuela primaria para recibir el espaldarazo del taller, de la fábrica, de la mina, donde aprenden que la religión es cosa de niños o de mujeres, que el amor no existe y que la Iglesia está aliada con el capitalismo.» L'escriptor catòlic belga Paul de Noirmont, que visità no fa gaires setmanes el país, quedà sorprès, segons explica a *Revue Nouvelle de Brussel·les*, de la intensitat de l'anticlericalisme existent entre la classe obrera. Li deia el religiós P. Venancio Marcos, que segons els seus càlculs, el 80 per cent dels treballadors no tenen fe i el propi viatger remarcava que al País Basc, d'anomenada tan catòlica, dels 8.500 habitants d'una determinada parròquia solament anaven a missa 269 homes i 672 dones. A Catalunya la proporció dels que assisteixen a la missa els diumenges és del 3 al 15 per cent. Els mateixos militants obrers catòlics es queixen que el 90 per cent dels seus companys són gent contrària a l'Església. Els motius d'aquest divorci és ben clar: el treballador estima que l'Església actual, amb la seva adhesió incondicional al règim, s'ha fet còmplice de les injustícies regnants i és un dels pilars del sistema social que els oprimeix. «Catolicismo aburguesado», l'ha qualificat el propi arquebisbe de Saragossa, Mons. Morcillo.

Com no podia menys de succeir, la reacció entre els medis eclesiàstics per a vèncer la crisi actual i per a evitar, en el possible, els danys que l'Església pogués sofrir en l'esdevenidor, ha donat lloc a un corrent diametralment oposat fins el punt que l'escriptor Pedro Antonio Torra, des de les columnes de la revista catòlica *La Quincena*, de L'Havana, el qualifica de «anticlericalisme clerical». «Hace algunos años — diu — desde el 45 al 50 sobre todo, la polémica — en el fondo — de gremio, de curas jóvenes y viejos, ha tomado un matiz nuevo, original. Es frecuente el curita que está disconforme con la situación, que cri-

AMB QUIN GOIG hem llegit l'editorial de *Catalunya* de Buenos Aires del mes d'octubre! Reconforta i encoratja que a l'exili i, encara, lluny com som els uns dels altres, la catalanitat ens aplegui en uns mateixos sentiments, ideals i afectes. Estem orgullosos d'haver-nos juntat amb vosaltres en el camí de la cordialitat catalana. VEU CATALANA, com *Catalunya*, mai no es considerarà enemiga de cap compatriota que es deleixi per a deslliurar a la Pàtria, i ara només estem en guerra amb la dictadura franquista. Pel damunt de l'apreciació de les possibilitats polítiques, de ies creences religioses i de les conveniències partidistes, coincidim en la lluita per la llibertat de Catalunya i en la fe en la victòria.

Hem de persistir en la tasca germanívola fins que cessi la immoderació de la crítica entre els catalanistes, i esmerçar tota la nostra vehemència, força i voluntat a combatre i destruir els que esclavitzaven Catalunya. És insensat que mentre la Pàtria pateix com mai, hi hagi qui l'estimi malversant temps i activitats només a voler fer prevaler el seu particularíssim criteri que, per encertat que sigui, no escurça ni un segon el malviure del nostre poble.

De catalans només n'hi han de dues menes: els que serveixen Catalunya i els sotmesos a obediències forasteres. Si els primers no ens minvem per vanitats ridícules i malfiances injustificades, els altres no compten; són pocs i els coneixem a tots.

Si el patriotisme no és prou a unir-nos en un programa de concrecions de possible realització, un programa que sense exigir renúncies a ningú, forçosament ha d'imposar sacrificis a cadascun, unim-nos simplement per a combatre l'enemic, per a sumar totes les nostres forces, per a tenir-nos confiança, per a respectar-nos, per a estimar-nos com a compatriotes, com a germans.

Endavant, germans de *Catalunya*! Endavant sense vacil·lacions, dubtes ni temences. Que res no faci trontollar la fe que tenim en les virtuts catalanes ni que res no ens pugui menar fins a la pedanteria de creure que som més virtuosos que tothom; que ningú no ens esporugueixi amb les seves amenaces d'excomunió patriòtica ni cap de nosaltres es cregui campió del nacionalisme. Només la pròpia consciència i el Poble de Catalunya poden donar premis a la catalanitat; aspirar a aquest premi ja és un honor, però concedir-se'l un mateix és una presumpció de fatu.

Germans de *Catalunya*: Una abraçada ben forta, de tots els de VEU CATALANA, ben cordial i la prometença, per Catalunya, que res ni ningú no ens apartarà del camí que fem junts.

tica las disposiciones de sus legítimos jerrarcas y, sobre todo, su silencio, que ellos quisieran menos elocuente y más expresivo, casi con decisiones políticas concretas y efectivas». Però l'alta jerarquia està tan compromesa amb el règim que és difícil, si no impossible, una esmena, com ha tingut cura de demostrar-ho el mateix cardenal primat, Pla i Deniel, en ocasió de la visita que li feren 200 sub-oficials de complement, ex-combatents, que anaven a Toledo a dipositar una corona sobre la tomba del general Moscardó. «Vosotros representáis ahora la esencia y el espíritu de la auténtica cruzada.» Malgrat aquesta submissió de l'alta jerarquia al règim, que potser no mereix pas la total aprovació en els medis del Vaticà, existeix en el terreny polític un gran intent de reagrupament de forces dretistes obertes a l'obrerisme, entre les quals la Democràcia Cristiana s'enduu el 60 per cent de l'opinió de dretes. Cal suposar que en aqueix aspecte el mateix intent de reagrupament de forces deu existir a Catalunya, on es fa sentir més viva la necessitat, per als catòlics, de no girar-se d'esquena als

corrents d'avanç social i de tolerància religiosa. Si de moment alguna cosa de comú hi pogués haver entre uns i altres, és a dir, entre els socialistes catalans i el demòcrates cristians de Catalunya, és el grau de catalanitat que podem sentir, per damunt de la posició que cada u sostingui respecte la situació de l'Església en la futura Catalunya. La catalanitat pot ser una penyora d'entesa entre el liberalisme i el socialisme català i la democràcia cristiana de Catalunya en el present i un punt de partida per a una acció conjunta, cada u en el seu camp, per a portar a cap una obra de socialització que exigeixen els temps actuals. En la posició anticlerical que puguem sostenir la majoria dels obrers, almenys a Catalunya, no existeix la intolerància mentre aqueixa posició sigui compresa i respectada i sigui admès el principi, que sosté el socialisme, i les forces democràtiques, que l'exercici de la religió és un afer privat que es deixa a l'arbitri de l'individu sense que pugui ser molestat o discriminat si no sent la necessitat de conrear-la.

RAMON FABREGAT